

KIS LAP

JÓ ÉJSZAKÁT! (Lásd az 54. lapon.)

A VÉN REMETE HÁZA.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

Bz este az öreg Várfalvi nem olvasgatott, mint máskor szokott; egyéb rendes időtöltéshez sem volt kedve, hanem nagy karos székében mozdulatlanul ült órákig és gondolkozott erről a meglepő kis eseményről, mely oly hirtelen forgatta föl az ő magányos, remete életét. Mit csináljon azzal a hivatlan kis vendéggel, aki idecsöppent hozzá és, úgy látszik, itt akar maradni is? Ez volt a nagy kérdés, melyen a fejét törte.

Eleinte olyanformát gondolt, hogy legokosabb volna Bélát elküldeni másvalahová, ahol magához való fiatal pajtások közt élhet vígan, szabadon úgy is gyöngé, sápadt, nem való neki ez a szomorú, zárkózott élet a komor kastélyban. Igen, ez lett volna a legokosabb; de tudja Isten, miért, a vén remetének nem tetszett ez a gondolat s mindig az a néhány szó csengett a fülében, amit Béla mondott, hogy szeretné, ha kissé fölvidithatná a bácsit. Hátha a kis fiu csakugyan megethetné, amit mondott? Ha megszokná az életet ebben a szomorú hajlékban, nem volna-e akkor mindjárt vidámabb, barátságosabb az egész kastély, nem volna-e ismét egy kis öröm és vidámság e helyen, hol annyi esztendeig csak a szomorúság lakott?

Hosszas töprenkedés után is csak azt határozta, hogy egyelőre semmit sem határoz, hanem csak úgy próbaképen magánál

tartja a fiúskát. Valószínű, hogy Béla nemsokára beleún ebbe az ócska kastélyba és kívánczolni fog másvalahová; no's, hát akkor majd elküldi, de addig csak maradjon. A vén remete röstellte megvallani saját magának, hogy nagyon megszerette azt a szelid képű, őszinte fiúskát s hogy nem szeretne tőle megválni.

Béla ezalatt nyugodtan és jóízűen aludt s mikor másnap reggel fölébredt, bizony már a nap is besütött az ablakon. Az öreg bácsi már rég fölkel, de vigyázott, nehogy az édesen szendergő fiút felköltse. Béla szinte megijedt, mikor látta, milyen késő van; gyorsan felöltözött és sietett a másik szobába, hol este vacsoráltak s hol az öreg most éppen azon törte a fejét, hogy szerezzen Bélának egy kis tejet reggelire. Utoljára is legjobbnak találta, ha Béla maga elmegy a nem messze levő tejárushoz. Előkeresett tehát egy kis kannát, adott pénzt Bélának s megmagyarázta neki, merre kell mennie.

— De aztán ne álldogálgj és ne feleségj senkivel!

Béla megígérte, hogy sietni fog s néhány percz múlva már ott volt a tejárusnál. A jószívű, de igen kíváncsi boltosné éppen maga volt ott s mialatt a tejecs két kimérte, csodálkozva nézett a kis fiura, aztán így szólt:

— Az egész környéken minden embert, minden gyereket ismerek, de téged még soha sem láttalak. Talán valami idegen vagy, nem idevaló?

— Most már ide való vagyok, felelé Béla, de kérem, nagyon sietek . . .

— Mindjárt, mindjárt meglesz, fiúskám . . . de hát én szeretem ismerni a

vevőimet. Ide való vagy, itt lakol valahol közel?

— Igen, itt, Várfalvi urnál, szólt Béla s türelmetlenül nyult a tejes kanna után.

De az öreg asszony nem eresztette ki kezeiből a kannát s Béla szavaira szörnyüködve kiáltá:

— Várfalvi urnál! Uram teremtőm! A vén remeténél!

— Ő az én kedves bácsikám és nem vén remete, felelé Béla komolyan.

— A bácsi? és ott vagy nála? Szegény gyermek, ennek nem jó vége lesz! Borzasztó hely ám az az elátkozott kastély s azt mondom neked, szőkjél meg onnan, kis fiam!

— Soha se aggódjék miattam s a bácsikámról ne beszéljen efféléket, szólt Béla hevesen.

Ezzel elkapta a tejes kannát és sietve távozott. A jó öreg asszony pedig, ki elhitte mind azt a sok furcsaságot, amit az öreg Várfalviról meséltek, sajnálkozva nézett a fiúcska után és fejét rázogatva mondá:

— Szegény gyermek! Mennyire sajnálom!

Azután elbeszélte a dolgot mindenkinek, aki tejet jött vásárolni és egy-két óra mulva már az egész szomszédság tudta, hogy a vén remetének lakótársa érkezett.

Ezalatt Várfalvi és Béla csöndeskén, szótlánul üldögéltek a reggeli mellett. Az öreg mélyen gondolkozott valamin s végre megszólalt:

— Ha itt maradsz nálam, Béla akkor iskolába kell járnod.

— Iskolába? szólt Béla meglepetve. De hova?

— Van itt jó iskola... azt hiszem; lesz kedved iskolába járni?

Béla egy perczig habozott s kissé elpirult.

— Nem tudom, felelé végre; eddig soha nem jártam iskolába, otthon tanított kedves mamácskám... félek, hogy nem igen sokat tudok. De csakugyan azt hiszem... kell iskolába járnom.

— Persze hogy kell, nem nőhetsz föl csak úgy, mint a dudva. Aztán mit is csinálnál egész nap? Holnap tehát elviszlek az iskolába.

Béla belenyugodott, nem is sejtve, milyen nagy aldozatába kerül a öregnek, hogy megszakítsa régi életmódját s megjelenjen az iskola termében, ahol az a sok pajkos, kíváncsi fiú mind együtt van. Béla maga is szepegett kissé, mert eddig még soha sem járt idegen fiúk között s félénk, tartzkodó volt; de mégis bizott magában, mert azt hitte, hogy ha szorgalmas, jó tannló lesz, boldogulni fog, egyéb nem szükséges.

— De hogy iskolába járhass, tisztességes ruhára van szükséged, szólt ismét az öreg. Van-e még más ruhád ezen kívül, mely most rajtad van?

— Nincs! felelt Béla elpirulva. Az az... van, de az mind még ócskább, szakadozott...

— No, nem baj. Van nekem sok szép ruhám, melyet nem hordok többé, mindjárt hozzálátok és varrok neked egy öltő ruhát. Csodálkozol, ugy-e? Furcsának gondolod, hogy magam akarom megvarrni... de már az úgy van... amit

magam megtehetek, arra nem kérek segítséget senkitől s ha nevetnek is rajtam, azzal én nem törődöm.

Ez tulajdonképen bizony nem volt egészen igaz, az öreg csak úgy elhitette magával, hogy nem törődik vele, ha nevetnek rajta. Mikor nagy ritkán végigment az utcán s látta, miként mosolyognak fölötte még tisztesebb emberek is, belsőleg ez nagyon bántotta; de uralkodott magán, nyugodtan ment tovább s hogy ilyesmi mentül ritkábban történjék vele, hetekig ki sem ment a házból. Így tehát valóban nagy áldozat volt arra szánnia magát, hogy elvezeti Bélát az iskolába.

Mindjárt hozzá is fogott a szabómesterséghez, talált egy egészen jó, alig viselt régi ruhát s ezt átalakította a kis fiu

számára. Furcsa szabóság volt ez, az bizonyos. Az öreg embernek, ki sok esztendő óta távol élt az emberektől, fogalma sem volt arról, miféle ruhát viselnek most a gyermekek, milyen a divat. Béla maga szintén nem sokat értett hozzá és ha tudta volna is, hogy bajosan lesz az jó, nem mert volna szólani; szerény, egyszerű fiucska volt s a világerő sem akarta volna megbántani vagy megboszantani a bácsikát.

Másnap reggel a kis város iskolája, mint rendesen, megtelt a tanulók seregével s a tanulás, tanítás javában folyt, mi-

dőn egyszerre kopogás hallatszott az ajtón.

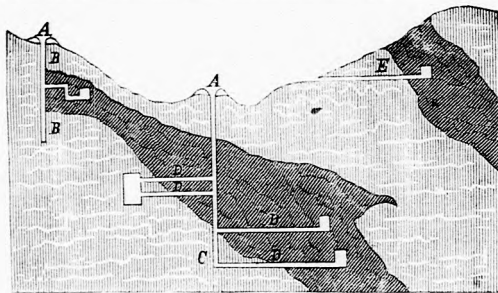
— Szabad! kiáltá a tanító.

Az ajtó megnyílt, a tanuló sereg mind oda nézett s ugyancsak bámult, mikor két furcsa alakot látott belépni. Az egyikre mindjárt ráismert mindenki — ez nem lehet más, mint a »vén remete«, a »vén fősvény«, kiről minden iskolás diák tudott valami bolondos mesét. Jól ismerték magas, szikár alakját, sápadt arcát s régi divatu kabátját. Már az maga eléggé csodálatos volt, hogy az öreg

itt megjelent; de most még valami sokkal csodálatosabb az, hogy nem maga jött; hanem kézen vezetett egy halvány képű, vézna fiucskát, ki féltéken nézegetett körül s akit igazán nem hiába bámultak meg, mert

csakugyan furcsa kis figura volt.

Az öreg Várfalvi szabómestere nagyon szerencsétlenül sikerült. Minthogy nem tudta, milyen ruhát hordanak most, csinált Bélának olyan öltözetet, amelyet ő maga hordott ezelőtt negyven esztendővel s meglehet, hogy akkor ezt nagyon szépnek találták volna, de hát most a szegény kis fiu valóságos maskarának látszott, mert hát mikor valaminek elmúlt a divatja, akkor az emberek mindig nevetik és csufnak találják, ami hajdan szépnek tetszett. Alig pillantották tehát meg a fiuk Bélát, mindjárt sugdosni, majd jóformán

A BANYA. I. Akna és tárna.

(Lásd az 53. lapon.)

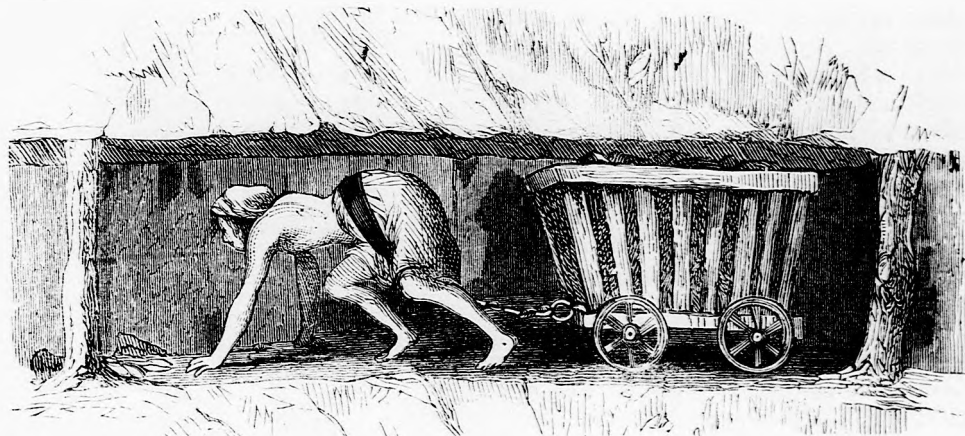
hangosan nevetgélmi kezdtek s még a komoly tanár is csak nehezen bírta elfojtani mosolygását, mikor a furcsa két látogató megjelent.

Béla jól látta, mint bámulnak s mint nevetik; fülíg pirult, majd elsápadt s szeretett volna elszökni; de tudta, hogy ezt nem teheti s azért csak még szorosabban kapaszkodott bele a Várfalvi karjába. A tanító azonban ezalatt már fölállt, eléjük ment s meghajtván magát az öreg előtt, így szólt:

— Ha nem csalódom, Várfalvi urhoz van szerencsém . . .

— Az vagyok, felelt az öreg röviden. Ezt a kis unokaöcsémet kívánom iskoláztatni, elhoztam tehát és az ön gondjaira bízom. Majd meglátja mit tud már a fiu s mire kell tanítani; a tandíjt majd pontosan megfizetem. Isten önnel!

Ezzel elbocsátá Béla kezét s gyorsan az ajtó felé fordult. Mert jól látta ő is a fiuk gunyos tekintetét s mentül hamarabb

A BÁNYA. II. Az ércz felvontatása.

szabadulni kívánt. A tanító azonban megkisérlé vissza tartani s így szólt:

— De, uram, talán szükséges lesz, hogy kissé értekezzünk a dologról. Legyen szives néhány perczre szobámba jönni.

— Főlöszleges, felelé Várfalvi. Önre bízom a fiut, ön legjobb tudja, mit kell vele tennie. Isten önnel!

Ezzel aztán csakugyan távozott, ott hagyva Bélát, ki zavartan, lesütött szemmel állt a terem közepén. (Folyt. köv.)

A BÁNYA.

(Képekkel a 52. és 53. lapokon.)

AFÉNYES arany és ezüst, a hasznos vas, réz és mind a többi érczek, melyekből százféle szükséges szerszámaink és szép ékszereinek készülnek, mélyen a földben vannak elrejtve; onnan kell nehéz, sokszor veszedelmes munkával előhozni. Csak ritkán találni az érczet tisztán, legtöbbször kövekbe vannak vegyülve s ki kell olvasztani, csak azután lehet hasznos eszközökké földolgozni.

Akik a nyers érczkövet a föld mélyében fölkeresik, azok a bányászok s munkájok valóban nagyon terhes, mert napokig vannak lent a föld gyomrában, mindenféle veszedelmek között. Hogy milyen a bánya, azt mutatja az egyik rajz, persze csak kicsiben.

Ha egyszer kikutták, hol van a föld mélyében hasznos ércz, megkezdik a munkát. Az ércz többnyire kisebb-nagyobb vastagságú erekben rejtőzik a földben, miként a képen láthatjátok: a világos rész közönséges földet jelent, a sötétebb pedig ércz-eret s a földadat az, hogy ez érhez hozzáférjenek. Ha mélyen fekszik, akkor mindenekelőtt aknát ásnak, a mi olyan, mint egy igen mély kut; ilyeneket látunk a képen *A—B.* és *A—C.* betűkkel megjelölve. Mikor ez aknákkal leérték odáig, a hol az ércz van, akkor oldalt jobbra-balra viz-szintes folyosókat vájnak s ezek a tárnák, mint *D. D.* betűknél látjuk; itt ássák aztán a hasznos érczkövet. Ha az ércz hegyoldalban van, akkor nem ásnak aknát, hanem mindjárt tárnát, vagyis vízszintes folyosót, mint azt *E.* betűnél látjuk. Az ilyen tárna sokszor nagyon hosszú s van Magyarországon a felsővidéki bányáknál olyan is, mely egy mértföldnél messzebb nyulik a föld alá.

A bányaüregek néha tágasak, de néha oly alacsonyak, hogy csak térdelve vagy épen hanyatt fekvé tud a bányász dolgozni. Az érczkövet, melyet csáklyával kivájtak, kis kocsikba rakják s viszik a tárna nyílásához, az aknához, hol aztán emelőgépekkel fölhúzzák a földszinére. Nehéz munka ez mind, de azért a bányász mégis szereti és Istenben bizva nem ijed vissza a veszedelmektől sem. Pedig sokféle veszedelem fenyegeti. Néha beomlik a föld és oda temeti a munkásokat, máskor halálos gőzök gyűlnek össze a mély bányaüregekben, meggyulnak és összeégetik az embereket; majd ismét földalatti források fakadnak és víz árasztja el az egész bányát.

A mi szép magyar hazánk bányákban igen gazdag s arany, ezüst, vas, réz és sok másféle hasznos ásvány bőven kerül belőlük.

JÓ ÉJSZAKÁT!

(Képpel a czimlapon.)

Jó éjszakát!

*Hallja mind zűsm óhaját.
Ha nyugvóra hajlik a nap,
A szorgos kezek lankadnak.
Uj erőt a reggel ad,
Jó éjszakát!*

*Álomra hát,
Nyugvásra pillád lezárd!
Az utca már elcsendesült,
Ágon a madárka elült,
Jó éjszakát!*

*Jó éjszakát!
Édesen az éjen át
Alszik ember, alszik erdő,
Amíg a nap ismét feljö,
Jó éjszakát!*

*Jó éjszakát!
Isten, kit szíved imád,
Amíg tested újra ébred,
Oltalmába veszen téged
Jó éjszakát!*

TRÉFÁS KÉPREJTVÉNY.

T

dr

VASÁRNAP DÉLUTÁN.

— Farsangi rajzocska. —

Kis Feri vasárnap délutánra meghívta pajtásait. Egész héten jól viselte magát, s így szülei megengedték neki, hogy magához hívja őket egy kis mulatságra.

A kis fiuk össze is jöttek szépen.

— Laczi, Gyuri, Ilka, Béla, Kálmán, Lajos, Dezső! itt vagytok-e mind? kérde Ferike.

— Itt vagyunk!

— Tudjátok-e, mit fogunk játszani?

— No mit? kérdeék a fiuk kíváncsian.

— Hát maskarát csinálunk magunkból. Farsang van. Apácska adott festéket, mamácska meg mindenféle ruhákat.

S egy egész halom mindenféle ruhára mutatott.

— Jó lesz! Nagyon jó lesz! kiálták mindnyájan.

— Most Laczi, Gyuri, Ilka, Kálmán és Béla szedjék össze a ruhákat és a festéket. Itt van a hideg szoba kulcsa. Oda menjetek, és ott öltözzetek fel. Azután én, Lajos és Dezső itt maradunk. Ha felöltöztetek, egyenkint jőjjetek a szobába. Mi majd itt leszünk. Dologra!

A fiuk a ruhákat összeszedték, meg a festéket is és mentek öltözni.

Laczika leghamarabb volt készen és bekocogott a szobába. Pizkos koldusszasszonynak öltözött. Alig ismertek rá s Ferike már adni akart neki valamit, midőn egyik fiu elkiáltotta magát:

— Hisz ez Laczi!

Lett erre nagy csodálkozás, azután roppant nevetés, hogy oly jól sikerült neki az öltözés.

Hát amint nevetnek, megint kocogás hallatszik. Ferike mondja:

— Szabad!

Ekkor bejön egy kocsisgyerek és így szól:

— Itthon van a tekintetes ur?

— Nincs, mondja Ferike.

Ezalatt az egyik fiu véletlenül meghuzta hátul a kis kocsis kabátját. A kocsis megfélekedezve hátraszól:

— Dezső, ne ránczigálj!

Persze mindjárt megismerték Gyurika hangját. Erre is nagyokat nevettek. Gyurika pedig lemosta magáról a festéket.

Ekkor bejön egy szolgáló s mondja:

— Urfiak, jőjjenek uzsonnálni.

— Hogyan? kérde Ferike, hisz még négy óra sincs.

Lajos elkiáltja magát:

— Hisz ez Ilka!

— Valóban ő volt. Neki könnyű is volt öltözni. Egy nagy szoknyát, kék kötényt és kendőt kötött fel, kosarat vett kezébe és kész volt a szolgáló. Persze ezt is megtapsolták.

Az udvaron valaki kiáltja: »Drótozni van-e valami?« A gyermekek kifutottak és behívták. Egy kis drótostót fiúcska volt. Mari, a Feri nővére, előhoz egy repedt lábast. A drótostót kezeibe veszi, megnézegeti, megkocogtatja, aztán leül, előveszi a drótot s elkezdti ügyetlenül tördelni. A kis Matild szól:

— Hát drótozza meg hamar!

A drótos tót ekkor nagyot nevet.

Hát a kis Béla volt!

A gyermekek nagy hahota közt vezették be a szobába. Ott Bélácska a kor-

mot és festéket lemosta magáról, így a drótos fiucskából ismét Béla lett.

Most koczogtat be a borbélylegény. Hozza a borotváláshoz szükséges eszközöket és kérdi:

— Itthon van a tekintetes ur?

— Nincs, feleli Ferike.

— Akkor hát magát borotválom meg.

Ekkor sült ki, hogy a borbély Kálmán volt. Persze nevték ezt is.

Eközben már négy óra volt, így a fiuk ozsonnához ültek. Az ozsonna alatt a beszéd persze a maskaráról folyt s igen vigán beszélgettek, midőn . . . láncz-csörgés . . . az ajtó megnyílik . . . és ki jön be? . . . maga az ördög.

Igenis az. Nagy szarvával, fekete képevel és ruhájával. Nyakán nagy láncz csörgött, hosszú, piros nyelve kilógott szájából. A kis gyermekek sikoltoztak, egymásba kapaszkodtak, s egymástól ijedtek meg.

Az ördög ekkor kiment.

A gyermekek ijedten hívták be Ferike mamáját elmondták neki, hogy itt volt az ördög s ők nagyon félnek.

A mamácska azt mondá, hogy ő nem

játott senkit, de azért kimegy, megnézni, nincs-e odakint.

Alig hogy a mama kiment, újra bejött az ördög.

A kis fiuk most még jobban megijedtek; se szólni se, mozdulni nem tudtak.

Egyszer csak leesik az ördög arcáról az álarcz s az ördögből . . . Ferike lett.

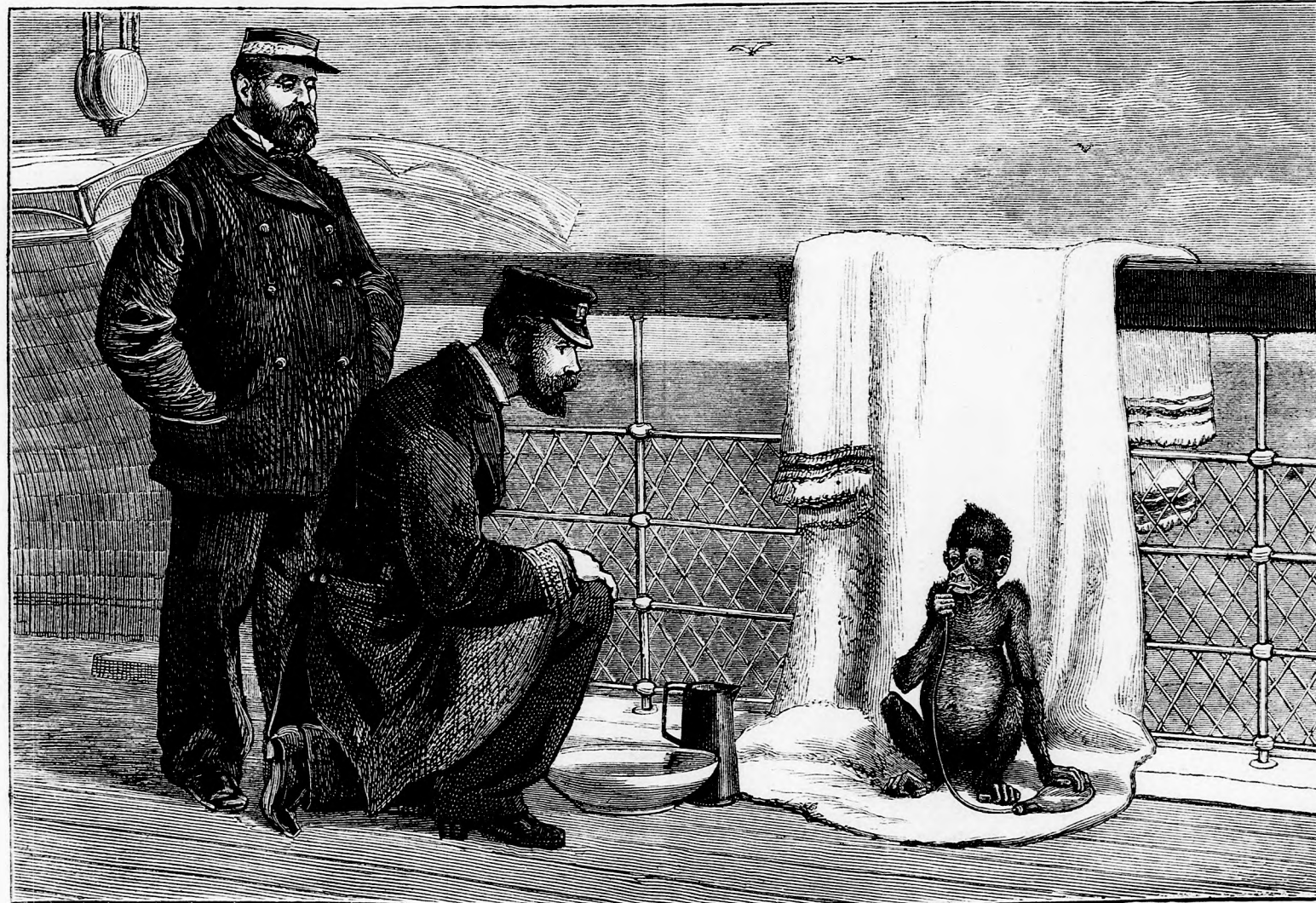
A gyermekek megörültek, nevettek és csodálkozva nézték Ferike öltözetét. Fekete papirosból volt az álarcz, piros papirosból a nyelv, czukor papirosból volt kivágva a szarv, ezenkívül a fekete ruha is.

Ez volt az, amitől a kisvitézek úgy megijedtek. Ferike mamája tudta az egészet, hisz ő öltöztette Ferikét ördögnek.

Azután persze mindenik állította, hogy ő nem ijedt meg; — de már későn.

Ekkor az idő már későre járt, s így a másik négy fiu felöltözését a jövő vasárnapra határozták, mit ha nekem elmondanak, azt is leírom kis olvasóimnak.

Ezután szépen felöltöztek, s haza mentek.

CSECSEMŐ ORÁNG-UTÁNG. (Lásd az 59. lapon.)

A SZÉP KIS KEZEK.

DORINA, ugy-é, te sem szeretted azt a Juliskát, ugy-é nem?

— Az igazat megvallva, kedvesem, én nem tudom, még csak néhány napja járok ide az iskolába, alig beszéltem vele.

— Oh, meglátod, nem fogod szeretni! Nézd csak, még a kezei is milyen csunyák, milyen vörösek, kérgesek!

Két kis leányka beszélt így az iskolában. Egyszerre azonban elhallgatott, mert a tanítónő ott termett mellettök. A tanítónő pedig jól hallotta, mit beszéltek s mosolyogva így szólt:

— Kedves Emmácskám, tehát azért nem szeretted Juliskát, mert csuf keze van. Mutasd csak a te kezeidet! Fehér, puha kezed van, igazán. És lásd én mégis azt hiszem, hogy a Juliska kezei sokkal szebbek és én épen a kezei miatt szeretem őt nagyon.

A leányok szokva voltak hinni a tanítónő szavainak, mert mindig okosat, igazat beszélt nekik; de most az egyszer a kis Emma bámulva és hitetlenül kiáltott föl:

— Szébbek! . . . Azok a vörös kezek!

— Ugy van. A te kezed szép fehér s puha, a Juliskáé vörös és kérges, de tudod-e, mit jelent ez? Azt jelenti, hogy te olyan jólétnek örvendő gyermek vagy,

aki helyett más végzi el a munkát, nem dolgozol egyebet, mint a mi leczkédde jár, a te kezeid tehát bizony csak afféle lusta kezeckék, Juliska kezei pedig munkás kezek; mikor elvégezte leczkéit, ott-hon segít szegény özvegy anyjának, tüzet rak, mos, szobát takarít, főz és nem ijed meg attól, ha akár hideg, akár meleg éri.

Emmácska kezdte érteni a dolgot és kissé szégyenkezve sütötte le szemeit. A tanítónő pedig így szólt tovább:

— Ha a Juliska kezei is olyan fehérek volnának, mint a tied, tudod mi volna akkor? Bizony akkor az ő kis testvérkéi sokszor nem volnának megmosdatva és felöltöztetve, ruháskájuk rongyosan maradna; az ebéd nem volna megfőzve, mikor szegény anyjuknak el kell menni a háztól munkára; vasárnap nem volna tiszta ruháskájuk. Hogy a szegény család szépen, tisztességesen megél, azt a Juliska vörös, kérges kezeinek köszönheti. Elhiszed-é, hogy van okom szebbnek tartani a Juliska kezét, mint a tiédet?

Emmácska egy pillanatig hallgatott, aztán könnyezve mondá:

— Szégyenlem, hogy olyan helytelent gondoltam és mondtam. Ezentul szeretni fogom Juliskát, most már tudom, hogy nem mindig a puha fehér kéz a legszebb!

LIDIKE S AZ Ő CZICZÁJA.

*Kis cziczám,
Tekints rám,
Mi van a kezemben?
Czukorka,
Az biz a;
S még több a zsebemben.*

*Asszonykám
Tekints rám —
Czukorkát nem kérek;
Tejet adj,
Huskát adj,
Mert én ezzel élek!*

CSECSEMŐ ORÁNG-UTÁNG.

(Képpel az 56.—57. lapokon.)

Az állatkertekben, a budapestiben és másfelé is, sokféle majmot lehet látni és nézik is mindig sokan e fürge, bohókás állatokat, melyek még a fogságban sem veszítik el jó kedvöket. De ezek a majmok többnyire csak a kisebb fajtákból valók, a

legnagyobb, legérdekesebb fajta majmok pedig, minők a gorilla, oráng-utáng, csak igen ritkán láthatók.

Ennek az az oka, hogy ezek a majmok, a forró égöv alatt levén hazájok, nehezen tűrik a mi hidegebb éghajlatunkat. Ha elhozzák Európába, busan üldögélnek ketreczökben, mindig fáznak és dideregve burkolóznak a nekik nyújtott pokröcztbe. Egykét esztendő múlva aztán kezdenek betegeskedni, lesorványodnak és meghalnak, nagy sajnálkozására a természettudósoknak, kik ekként nem kísérhetik sokáig figyelemmel ez állatokat, melyeknek szokásairól, tulajdonságairól már sok érdekes dolgot jegyeztek föl.

Sokan gondolkoztak azon, mikép lehetne a bajon segíteni s arra a gondolatra jutottak, hogy az oráng-utáng talán könnyebben megszokná itt nálunk az életet, ha egészen kicsiny korában hoznák ide. Nemrég tehát megkísértették ezt is, pedig nem volt könnyű dolog, mert a piczike csecsemő oráng-utángot sok száz mértföldnyire tengeren kellett áthozni.

A hajón készítettek számára kényelmes nyugvó helyet, de az volt a bökkenő, hogy táplálják a kis állatot, mely még épen úgy nem tudott enni, mint valami kis gyermek. Ekkor a hajó kapitánya megpróbálta, hogy úgy fog vele bántani, mint a kis gyermekkel. Szerzett olyan üveget, amilyenből a csecsemő babák szopni szoktak, aztán szerzett a hosszu utra elegendő tejet és terve csakugyan pompásan sikerült. A kis oráng-utáng csakhamar megtanulta, hogy kell inni a tejeckét; szájába tette az üveghez erősített csövet és jóízűen szopta a tejet s virgocz, vidám volt az egész uton. Szerencsésen meg is érkezett Londonba s most az ottani állatkertben nevelik. Majd ha megint olvasok vagy hallok róla valamit, megírom nektek.

A N Y Á M.

Mint piczikét ki szoptatott,
S ha bármi baj háborgatott
A térdén ki csitítgatott?
Anyám!

S ha mosolygott a kis baba,
Bölcsömré ki hajolt oda,
S száz csókot egy végből ada?
Anyám!

Mikor csuf hasfájás csikart:
Nyakába karja közt ki tart,
S meleg kendővel betakart?
Anyám!

Ki csinositgat s tisztogat,
Szép új ruhát reám ki ad,
S tanít kifujni orromat?
Anyám!

Mindennap rendbe ki hozott,
Megmosdatott, felfodrozott,
S kis székbe tett, hogy üljek ott?
Anyám!

S ha kis fiu hibát csinált,
Ki fektetett két térdin át,
Supp-supp, bizony, hogy szinte fájt?
Anyám!

S ha késsel megvágám kezem?
Jó flastromot rá ki teszen
S meg is csókolja élesen?
Anyám!

S hogy nagy fi lettem, iskolás,
S nem igen ment a tanulás,
Ki sürgölt: csak utána láss!
Anyám!

S ha kis lovam, jó kedvibe'
Arkon-bokron gyorsan vive:
Ki ijedt meg egyszeribe?
Anyám!

S ha néha elragadva, ott
Mint egy lapdát úgy eldobott:
Ki ajult arra el legott?
Anyám!

Ki haragudt, macskát s ebet
Ha jukszból összeveszthetett,
S ki pirongat (nevetve) meg?
Anyám!

Ki ez agg nő, ki még nekem
(Bár férfi lettem) szeliden
Azt mondja: »fiam, gyermekem!«
Anyám!

A MARISKA KENDŐJE.

— Beszélyke. —

MARISKÁT, egy szegény földmivelő leánykáját, egyszer édes anyja elküldte a szomszéd városba, hogy ott adja el a tojásokat, mert a falun igen keveset adnak értök. A tojásokat hamar el is adta és a kapott pénzt kicsiny kendőjébe kötve, vidáman indult haza felé. Már jó messzire haladt a várostól, mikor egyszerre észrevette, hogy se kendő, se pénz! Elgondolhatjátok fájdalmát és ijedelmét. Legjobbna tartotta, ha visszatér és keresi az elveszett kendőt, vagy ha valaki már megtalálta, visszakérje.

Könnyező szemekkel indult meg és már sokáig ment, járt és kérdezősködött, de az elvesztett kis kincsnek nyomára nem jöhetett.

Egyszerre a város felől lovast lát léptetve közeledni, ki meglátván a siró leánykát, kérdé tőle, miért oly szomorú miért sir?

A kis Mariska a zokogástól alig tudta elrebecni szerencsétlenségét.

— Nyugodj meg, kedves gyermek — mondá a lovas szeliden — én megtaláltam kendődet.

Ekkor elővett egy gyönyörű himzett kendőt, a leánykának átnyujtá, és kémlelé a leányka arcát, mert a maga kendőjét nyujtá neki, melybe már eleve kötött pénz.

— Itt van, vedd a kendődet mondá.

— Édes Istenem — mondá Mariska, meglátván a gyönyörű kendőt — miként juthattam volna én ily szép ken-

dőhöz! Az enyim alig ért néhány krajczárt. Ah! csak pénz ne lett volna benne, nem kellene annyira siratnom!

Ekkor a lovas, mintha most vette volna észre, hogy saját kendőjét nyujtotta, így szólott:

— Ah! hisz a magam kendőjét akartam átadni. Hanem a pénz megvan, kivettem a kendőből és a saját tárczámba tettem.

Ezzel kihuzván tárczáját, kivett abból egy aranyat és átnyujtá a leánykának.

— Ez az, nemde? Vedd, jó gyermek!

De Mariska szomoruan mondá, hogy sem a kendő, sem a pénz nem az övé. Amint a lovas látta a leányka becsületességét, hogy nem fogadja el a neki nyujtott tárgyakat, kivette a Mariska igazi kendőjét.

— Ha ezek nem a tiéid, ugy ez a kopott kis kendő bizonynyal még kevésbbé lehet a tied.

— De igen, ez az! örvendett a kis Mariska s átvevé kendőjét; aztán köszönetet mondván, folytatni akará útját haza felé. De az ember-szerető lovas, megismervén a leányka nemes lelkét, átnyujtá a saját kendőjét és az aranyat is.

— Ezeket, mondá, megsimogatva a leánykát — vedd tőlem jutalmul, nemes lelkületedért. Ha elfogadtad volna mint tulajdonodat azt, a mi nem volt a tied, nem kaptad volna se ezt, se a magadét. Ez lett volna a hazugság büntetése. Maradj mindig becsületes, oly romlatlan mint most vagy és mint gyermek boldogsága leszesz kedves szüleidnek és boldog

leszesz

már m

I

becsül

hogym

kincse

A M

M

épen e

-

majo

épen

-

sulyt

Ugy m

czig e

-

mi tö

midőn

elefár

-

elefár

-

életél

vel;

nem k

badar

-

A

közölt

ték: I

nák G

Korné

Jóska,

vics G

Nyiri

tán, P

Károly

Dezső

terffy

Linga

leszsz magad is, mert a becsületesség már maga boldogság.

Igy nyert jutalmat a kis Mariska becsületessége és mindig is tapasztalta, hogy nincs az embernek nagyobb, drágább kincse, mint a becsületesség!

A MAJOM ÉS AZ ELEFÁNT.

— Állatmese. —

MAGAS fa tetején ült a majom és látta, hogy egy elefánt csöndesen lépegetve épen elhalad a fa alatt.

— Megölöm ezt az elefántot, szólta a majom magában s egy száraz galyat, mely épen a kezében volt, az elefántra dobott.

De amint dobta, elvesztette az egyensúlyt és lepottyant a magasból a földre. Ugy megütötte magát, hogy néhány perczig eszméletlenül fektűt.

Az elefánt azonban, észre sem véve, mi történt, nyugodtan tovább sétált s midőn a majom föleszmélt és nem látta az elefántot, diadalmasan kiáltá:

— Ime, egészen szétmorzoltam az elefántot, nyoma sem maradt.

És ismét fölmászott a fára s egész életében dicsekedett nagyszerű hőstettével; mert a dicsekvő hiúsága, ha idején nem korlátozzák, annyira nő, hogy a legbadarabb dolgot is elhiteti magával.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVIII. köt. 1-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Kolos Jenő, Novák Aladár és Elemér, Csernák Gyuri, Burger Lujza, Vékey Anna, Révay Kornél és Tibor, Brüll Zsófi, Jósza Mártha, Brokés Jóska, Olgyai Kálmán, Karpeles Sándor, Kaldrovics Gyula, Faragó Pista, Zajzon Irma és János, Nyíri István, Berger Gizella és Ilona, Toldy Zoltán, Puskás Alojzia, Denk Bella, Ortutay-Czédly Károly, Simkó Aladár, Csasz Kornélia, Horváth Dezső, Feldmann Janka, Bernáth Miklós, Péterffy Katalin, Horvát Márta, Pista és Andor, Lingauer Mariska.

Szórejtvény.

Első szótag

Szól ily szókat:

Hadd ragyogjon az az arany,

Nem bánom!

Szálljon ki a síkra velem,

Elvárom!

Kinek veszik nagyobb hasznát?

Megváltik,

Ha én szerzek, vagy ha ő csak

Sugárzik?

Felülmul-e az érdemben

Oly rokon,

Mely csak sétál, ha én érte

Dolgozom?

Mit nekem az ékszer, jogar,

Korona!

Kenyért szerzek, eke kell meg

Borona.

Gyűjtse zsarnok, uszorás őt

Halmokra.

Átkot hozok, gyilkot én a

Zsarnokra!

A második pedig

Megszólamlék emígy:

Igaza van, teremj ugyse! —

Anyámnak.

Dolgozni kell, segíték a

Vargának.

A harmadik tag

Ejt ily szavakat:

Mindegy nekem szerd, hétfő,

Csütörtök:

Minden áldott nap egy napot

Betöltök.

És az egész

Szava ez lesz:

Fáradoztok, kaptok érte

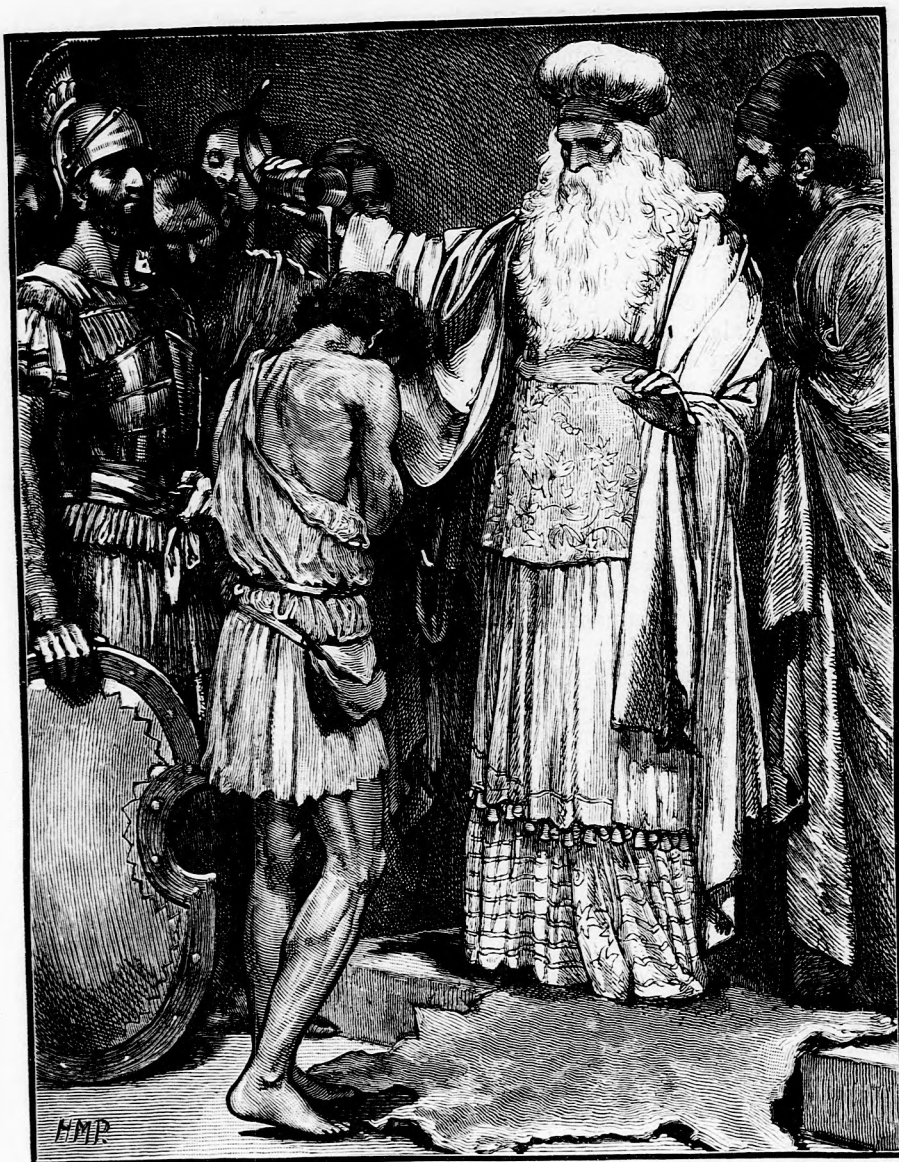
Jutalmat.

Munka után tölem édes

Nyugalmat!

FÖLADVÁNY A SZENTIRÁSBÓL.

Írjátok meg, mit ábrázol e kép? F. b.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
 Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.